

Wtorek, 19 lutego 2008 r.

12. wzywa państwa członkowskie z obszaru Schengen do wykorzystania wszelkich możliwych narzędzi (opłat za wizy krajowe) w celu ułatwienia przemieszczania się obywateli Białorusi na terytorium poszczególnych państw członkowskich;
13. wzywa Radę, Komisję oraz całą społeczność międzynarodową do udzielenia większego wsparcia społeczeństwu obywatelskiemu na Białorusi oraz, w szczególności, do zwiększenia pomocy finansowej na rzecz niezależnych mediów, organizacji pozarządowych oraz studentów białoruskich studiujących za granicą; przychylnie odnosi się do wsparcia finansowego udzielonego przez Komisję Europejskiemu Uniwersytetowi Humanistycznemu w Wilnie (Litwa); wzywa Komisję do rozważenia udzielenia wsparcia finansowego realizowanemu obecnie projektowi mającemu na celu utworzenie niezależnej białoruskiej stacji telewizyjnej Belsat;
14. wyraża solidarność ze zjednoczoną opozycją demokratyczną na Białorusi i przywódcą ruchu Aleksandrem Milinkiewiczem oraz wszystkimi obywatelami Białorusi walczącymi o niepodległą, otwartą i demokratyczną Białoruś, której podstawę stanowią rządy prawa; zachęca przywódców opozycji do wykazania jedności i determinacji w zbliżających się wyborach parlamentarnych;
15. ubolewa nad decyzją władz Białorusi, w wyniku której w ostatnich dwóch latach wielokrotnie odmówiono wydania wiz wjazdowych posłom do Parlamentu Europejskiego i parlamentarzystom krajowym; apeluje do władz białoruskich, aby nie czyniły dalszych trudności i umożliwiły Delegacji Parlamentu Europejskiego do spraw stosunków z Białorusią wizytę w kraju oraz poczynienie obserwacji i zdobycie bezpośrednich doświadczeń na Białorusi;
16. potępia restrykcje wprowadzone przez władze białoruskie wobec duchownych z zagranicy mające na celu ograniczenie ich wstępu do kraju w celach służby na rzecz organizacji religijnych oraz wzywa władze białoruskie do położenia kresu tym restrykcjom;
17. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, parlamentom i rządóm państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, zgromadzeniom parlamentarnym OBWE i Rady Europy oraz władzom Białorusi.

Północne Kiwu (Demokratyczna Republika Konga)

P6_TA(2008)0072

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie Północnego Kiwu

(2009/C 184 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga i gwałtu jako zbrodni wojennej ⁽¹⁾ oraz swoje poprzednie rezolucje w sprawie łamania praw człowieka w Demokratycznej Republice Konga,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 22 listopada 2007 r. w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga, w szczególności na wschodzie kraju, i jej wpływu na region,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie reakcji UE na niestabilną sytuację w krajach rozwijających się ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Strategie reagowania UE na sytuacje niestabilności — podejmowanie działań w trudnych warunkach na rzecz zrównoważonego rozwoju, stabilności i pokoju” (COM(2007)0643) oraz załączony do niego dokument roboczy służb Komisji (SEC(2007)1417),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0022.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0540.

Wtorek, 19 lutego 2008 r.

- uwzględniając rezolucję 60/1 Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 24 października 2005 r. w sprawie wyników światowego szczytu w 2005 roku, a w szczególności jej ust. 138-140 w sprawie obowiązku ochrony ludności,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że od 1998 r. w konflikcie dotyczącym Demokratyczną Republikę Konga życie straciło pięć milionów czterysta tysięcy osób i że w wyniku tego konfliktu nadal — pośrednio lub bezpośrednio — umiera 1 500 osób dziennie;
- B. mając na uwadze, że walki między wojskiem kongijskim, rebeliantami odsuniętego generała Laurenta Nkundy i bojownikami Demokratycznych Sił na rzecz Wyzwolenia Rwandy (zwanymi też jako Interhamwes) od wielu miesięcy powodują ogromne nieszczęścia ludności cywilnej regionu Północnego Kiwu,
- C. mając na uwadze masakry, gwałty na małych dziewczynkach, matkach i babkach, przymusowe wcielenia cywilów i dzieci do sił zbrojnych, a także liczne inne poważne nadużycia i naruszenia praw człowieka, których w ciągu tych 18 miesięcy dopuściły się we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga zarówno grupy rebeliantów Laurenta Nkundy, bojownicy Demokratycznych Sił na rzecz Wyzwolenia Rwandy, jak i sama armia kongijska,
- D. przypominając, że mandat Misji ONZ w Demokratycznej Republice Konga (MONUC) wydano na podstawie rozdziału VII Karty ONZ, co uprawnia do użycia wszystkich niezbędnych środków w celu powstrzymania wszelkich prób zastosowania siły, które wiązałyby się z zagrożeniem procesu politycznego przez wszelkie grupy zbrojne, zagraniczne lub kongijskie, w szczególności ex-FAR i Interhamwe, oraz w celu zapewnienia ochrony ludności cywilnej w przypadku bezpośredniego zagrożenia przemocą fizyczną,
- E. mając na uwadze, że 25 stycznia 2008 r. przedstawiciel sekretarza generalnego ONZ w Demokratycznej Republice Konga zapowiedział wysłanie obserwatorów mających nadzorować zawieszenie broni we wszystkich regionach okupowanych do tej pory przez grupy zbrojne, a także wojskowe i cywilne wzmocnienie biura MONUC w Gomie,
- F. mając na uwadze obietnice stopniowej demobilizacji i zobowiązanie do zawieszenia broni, poczynione 23 stycznia 2008 r. w Gomie na zakończenie konferencji na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju, które przewiduje zawieszenie broni przez wszystkie strony konfliktu, rozbrojenie wszystkich sił pozarządowych, powrót i ponowne osiedlenie się wszystkich przesiedleńców we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga oraz wdrożenie tymczasowego mechanizmu kontroli zawieszenia broni,
- G. mając na uwadze, że praktyczne szczegóły procesu demobilizacji muszą jeszcze zostać ustalone przez mieszaną komisję techniczną ds. pokoju i bezpieczeństwa pod współprzewodnictwem rządu i międzynarodowej misji mającej ułatwić wspomniane zobowiązanie,
- H. mając na uwadze udział w walkach Demokratycznych Sił na rzecz Wyzwolenia Rwandy, której bojownicy znaleźli schronienie w tym regionie,
- I. mając na uwadze, że wojska kongijskie nie dysponują niezbędnymi zasobami ludzkimi, technicznymi i finansowymi do wykonywania swoich działań w Północnym Kiwu oraz że z tego właśnie powodu zagraża ona ludności zamiast działać w jej służbie i na rzecz pokoju,
- J. mając na uwadze, że należy znaleźć polityczne rozwiązanie dla kryzysu w Północnym Kiwu, aby umocnić pokój i demokrację oraz promować stabilność i rozwój z myślą o dobrobycie całej ludności regionu Wielkich Jezior Afrykańskich,
- K. mając na uwadze spotkanie ministra spraw zagranicznych, Konga Mbusy Nyamwisi i ministra spraw zagranicznych Rwandy, Charlesa Murigande, które miało miejsce w dniu 3 września 2007 r. w ramach rozwiązywania konfliktu w Północnym Kiwu,
- L. mając na uwadze spotkanie, które odbyło się w dniach 28–30 stycznia 2008 r. w Beni pod współprzewodnictwem ministra obrony Demokratycznej Republiki Konga, Chikeza Diemu'ego i ministra obrony Ugandy, Crispusa Kiyongy,

Wtorek, 19 lutego 2008 r.

- M. mając na uwadze, że od końca 2006 r. konflikt dotyczący Demokratyczną Republikę Konga spowodował również przesiedlenia blisko 400 000 osób i że łączna liczba przesiedleńców w prowincji Północnego Kiwu to 800 000,
- N. mając na uwadze, że cechą charakterystyczną toczącej się od trzech lat wojny domowej jest systematyczne rozkradanie bogactw kraju, którego dopuszczają się sprzymierzeńcy i przeciwnicy rządu kongijskiego,
- O. mając na uwadze, że znaczna poprawa zdrowia i zmniejszenie śmiertelności w całej Demokratycznej Republice Konga, a w Północnym Kiwu w szczególności, wymaga lat niesłabnącego zaangażowania i znaczących inwestycji finansowych zarówno ze strony rządu kongijskiego, jak i ze strony wspólnoty międzynarodowej,
- P. mając na uwadze, że 3 lutego 2008 r. region Wielkich Jezior Afrykańskich, w szczególności miasta Bukawu i Goma oraz ich okolice, które już wcześniej poważnie ucierpiały w wyniku konfliktów, nawiedziło trzęsienie ziemi o sile 6 stopni w skali Richtera, przynosząc ofiary śmiertelne i wielu rannych oraz znaczne straty materialne,
- Q. mając na uwadze, że w wyniku działań wojennych pewna liczba organizacji humanitarnych została pod koniec 2007 r. zmuszona do zawieszenia działalności, podczas gdy ośrodki zdrowia nie otrzymują już zaopatrzenia lub nawet zostały opuszczone przez personel medyczny,
- R. mając na uwadze, że organizacja Lekarze bez Granic stwierdza, iż miejscowa ludność i przesiedleńcy w Północnym Kiwu są coraz słabsi i że trwające walki uniemożliwiają organizacjom humanitarnym dostęp do niektórych stref pilnie potrzebujących pomocy żywnościowej i medycznej,
- S. mając na uwadze, że w chwili obecnej niedożywienie to kolejny element skrajnie trudnej sytuacji ludności Północnego Kiwu i że dane z programów pomocy medycznej Lekarzy bez Granic przedstawiają alarmujący obraz skali niedożywienia w Północnym Kiwu i powodują obawy o los rodzin, do których pomoc nie może dotrzeć,
1. wyraża głębokie oburzenie z powodu masakr i zbrodni przeciwko ludzkości dokonywanych w Północnym Kiwu już od tak wielu lat oraz wzywa wszystkie właściwe organy krajowe i międzynarodowe do systematycznego ścigania i osądzania sprawców, bez względu na to, kim są; wzywa Radę Bezpieczeństwa ONZ, by nie zwlekając podjęła wszelkie środki mogące faktycznie powstrzymać wszystkich tych, którzy chcieliby nadal nękać ludność Północnego Kiwu;
 2. stwierdza, że mimo szerokiego zakresu kompetencji misja MONUC nie dysponowała wystarczającymi środkami, by powstrzymać masakry, gwałty, grabieże, przymusowe wcielanie cywilów i dzieci do sił zbrojnych oraz liczne inne nadużycia i naruszenia praw człowieka, dlatego też wzywa Radę i Komisję, by upewniły się, że niedawne wzmocnienie MONUC doprowadzi do istotnej poprawy bezpieczeństwa ludności Północnego Kiwu, a jeśli tak się nie stanie — by nie zwlekając wystąpiły do Rady Bezpieczeństwa ONZ o danie MONUC środków do wypełnienia jej zadań, do których należy w pierwszej kolejności skuteczna i trwała ochrona ludności cywilnej tego regionu;
 3. wzywa do stosowania zasady „zero tolerancji” w odniesieniu do stosowanej jako narzędzie walki przemocy seksualnej wobec kobiet i dziewcząt i domaga się surowych sankcji karnych wobec sprawców tych zbrodni; przypomina o znaczeniu dostępu do usług w zakresie zdrowia reprodukcyjnego w sytuacjach konfliktu i w obozach dla uchodźców;
 4. mając na względzie konieczność znalezienia politycznego rozwiązania konfliktu dotyczącego wschodnią część Demokratycznej Republiki Konga, z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzenie konferencji pokojowej w Gomie; podkreśla jednak — oprócz godnej uwagi nieobecności przedstawicieli ruchu Interhamwe — kruchość obietnic demobilizacji i zobowiązania do zawieszenia broni, które ogłoszono 23 stycznia 2008 r. na zakończenie konferencji, dlatego też nadal zachęca wszystkich uczestników konfliktu, by nie ustawiali w wysiłkach pokojowych i zaprzestali łamanie praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, zakończyli wszelkie ataki na cywilów i umożliwili organizacjom humanitarnym przyjscie z pomocą ludności cywilnej;
 5. przypomina, że należy jeszcze ustalić praktyczny przebieg demobilizacji, co ma wykonać mieszana komisja techniczna ds. pokoju i bezpieczeństwa, której współprzewodniczy rząd Demokratycznej Republiki Konga i międzynarodowa misja mająca ułatwić wspomniane zobowiązanie, dlatego też wzywa do jak najszybszego utworzenia tej komisji w celu zamknięcia kwestii demobilizacji;

Wtorek, 19 lutego 2008 r.

6. z zadowoleniem przyjmuje spotkanie ministrów spraw zagranicznych Konga i Rwandy, które miało miejsce we wrześniu 2007 r., i zwraca się do władz rwandyjskich o konkretny wkład w próby rozwiązania konfliktu w Północnym Kiwu, zwłaszcza w postaci śledztw, rozbrojenia, demobilizacji i odesłania do kraju przebywających w Północnym Kiwu członków ruchu Interhamwe;
 7. wzywa Radę i Komisję Europejską, aby uruchomiły fundusze kryzysowe ze względu na niezwykle poważną sytuację humanitarną, której ludność Północnego Kiwu musi stawić czoła nie tylko z powodu konfliktów wciąż dotyczących ich region, ale również z powodu trzęsienia ziemi z 3 lutego 2008 r., a także aby zadbały, by organizacje humanitarne mogły spełniać swoje zadania w jak najlepszych warunkach;
 8. wzywa Radę i Komisję, by niezwłocznie wdrożyły szeroko zakrojone programy pomocy medycznej dla ludności cywilnej we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga zarówno z myślą o zaspokojeniu najpilniejszych potrzeb ludności, jak i w przewidywaniu przyszłej odbudowy regionu;
 9. wzywa do rzeczywistego wdrożenia mechanizmów kontrolnych, takich jak proces z Kimberley, dotyczących świadectw pochodzenia zasobów naturalnych wwożonych na rynek UE;
 10. zwraca się do Rady i do wszystkich państw członkowskich o dostarczenie konkretnej pomocy ludności wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga;
 11. zobowiązuje misję Unii Europejskiej do Północnego Kiwu, planowaną na marzec 2008 r., do przedstawienia mu sprawozdania;
 12. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, instytucjom Unii Afrykańskiej, wysokiemu przedstawicielowi ds. WPZiB, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ, prezydentowi, parlamentowi i rządowi Demokratycznej Republiki Konga, prezydentowi, parlamentowi i rządowi Republiki Rwandy.
-